

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7107213458
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7107213458.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu KATYS s.r.o., so sídlom Škultétyho 1, 040 01 Košice, IČO: 36 213 110, zastúpeného JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, proti žalovanému I.P.C. REFRACTORIES, spol. s.r.o., so sídlom Magnezitárska 11, 040 13 Košice, IČO: 31 691 099, zastúpeného Advokátskou kanceláriou KORABOVA & LOVICH s.r.o., so sídlom v Bratislave, Záborského 42, IČO: 50 131 931, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č.k. 38C/101/2007-228 zo 14.1.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že konanie zastavil (výrok I.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré žalovaný zaplatí na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške tejto náhrady (výrok II.).

2. Vychádzal zo toho, že žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 27.12.2018 uviedol, že súhlasí so späťvzatím žaloby, avšak nesúhlasí s návrhom žalobcu, aby súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Podľa vyjadrenia žalobcu z doterajšieho priebehu konania a z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žaloba nebola podaná dôvodne, keď žalobca do momentu späťvzatia žaloby neoznačil hnutelné veci, ktoré by žalovaný mal vypratať, pričom žalobca sa snažil docieľiť, aby žalovaný prestal užívať administratívnu budovu, ktorá patrí osobe odlišnej od žalobcu.

Súd citoval § 145 a § 146 ods.1, lebo súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie, preto podľa ust. § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane (§ 255 ods.1 CSP).

3. V podanom odvolaní podľa obsahu odvolania žiadal žalovaný zmeniť uznesenie v napadnutom výroku tak, že žalovaný mu prizná nárok na náhradu trov konania od žalobcu v rozsahu 100%, žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní namietal, že prvostupňový súd ďalej v tejto súvislosti uvádza nasl.: „Súd mal za preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného (uzavretie nájomnej zmluvy so žalobcom), ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, a teda je možné nachádzať súvislosť, a teda aj procesné zavinenie, medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade

nesie zodpovednosť na zastavení konania žalovaný v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre (viď R 49/1993, tiež bod 15 nálezu ÚS SR sp.zn. I. ÚS 196/09)" (bod 16. odôvodnenia napadnutého Uznesenia).

Pokiaľ prvostupňový súd poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z r. 1993, je potrebné uviesť, že právny názor v ňom uvedený má viac ako 26 rokov a bol prijatý v podmienkach odlišnej právnej úpravy procesných predpisov civilného práva, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v novšej rozhodovacej praxi vyslovil aktuálny právny názor práve s poukazom na obidva judikáty, uvádzané prvostupňovým súdom a to v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp.zn. 7M Cdo/4/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti konštatuje nasledovné: „Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre“.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp.zn. 7M Cdo/4/2010).

Žalovaný si dovoľuje tvrdiť, že rovnako je tomu aj v posudzovanej právnej veci, kedy východiskom pre späťvzatie návrhu na začatie konania, ktorého dôsledkom je zastavenie konania, bol dvojstranný právny úkon oboch účastníkov.

Za takejto skutkovej a právnej situácie nie je preukázané, že späťvzatie návrhu bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý by sa v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle petitu návrhu, pričom v dôsledku tejto skutočnosti potom ani nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie, medzi správaním žalovaného vo vzťahu k naplneniu žalobnej požiadavky.

V takomto prípade musí niesť zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle, spočívajúci v späťvzati návrhu. Pre úplnosť si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že „nový, teda judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného pôsobenia právnych noriem.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.03.2018, sp.zn. 3Cdo 198/2017).

Žalovaný nesúhlasí s tvrdením prvostupňového súdu, v zmysle ktorého sa údajne mal „celkom či v relevantnom rozsahu zachovať v zmysle žalobnej požiadavky“ (bod 16. odôvodnenia napadnutého Uznesenia).

Takáto situácia by hypoteticky nastala v prípade, ak by žalovaný reálne vypratá sporné nehnuteľnosti, teda by sa zachoval v zmysle petitu žalobného návrhu, k čomu ale nedošlo a ani reálne dôjsť nemohlo, keďže petit žalobného návrhu je podľa názoru žalovaného nevykonateľný, keďže žalobca v ňom nikdy nešpecifikoval konkrétne hnutelné veci, ktoré by Žalovaný mal z nehnuteľností vypratať.

Ako žalovaný uvádzal počas celého súdneho konania, na nehnuteľnosti sa ani žiadne hnutelné veci vo vlastníctve žalovaného nenachádzali, čo paradoxne vyplýva aj zo zmluvy o nájme, ktorú predložil prvostupňovému súdu žalobca, kde v čl. 2.2 zmluvy o nájme je uvedené nasl.: „Zmluvné strany podpisom tejto zmluvy vyhlasujú, že predmet nájmu je v stave spôsobilom na jeho bežné užívanie, pričom na predmete nájmu sa ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy nenachádzajú žiadne hnutelné veci alebo nehnuteľnosti, s výnimkou vecí, špecifikovaných v čl. 9.1 zmluvy“.

V tejto súvislosti a vzhľadom na konanie a právnu argumentáciu žalobcu, prezentovanú počas celého súdneho konania je evidentné, že žalobca si nesprávne vykladá inštitút žaloby o vypratanie pozemku, čo vyplýva už zo znenia späťvzatia zo dňa 13.12.2018, podľa ktorého: „nakoľko v predmetnej veci bola žaloba podaná dôvodne, keďže žalovaný sporné nehnuteľnosti užíval...“.

Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že predmetom žaloby o vypratanie pozemku môžu byť iba hnutelné veci žalovaného, nachádzajúce sa na pozemku a nie povinnosť žalovaného prestať užívať stavbu, situovanú na predmetnom pozemku, ani povinnosť žalovaného zdržať sa prechodu cez pozemok, na ktorom sa stavba nachádza a pod. (k tomu napr. rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 16.01.2014, sp.zn. 9Co/222/2011).

Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Podstatné teda je to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2010, sp.zn. 3Sžo/225/2010).

Pokiaľ teda žalovaný žiadne hnutelné veci z nehnuteľnosti preukázateľne a dobrovoľne nevypratá a obidve strany sporu v zmluve o nájme potvrdili, že sa tam napokon ani žiadne hnutelné veci vo vlastníctve žalovaného nenachádzali (čl. 2.2 Zmluvy o nájme), možno len s ťažkosťami konštatovať, že žalovaný sa zachoval v zmysle petitu žalobného návrhu a teda mal svojím konaním zaviniť zastavenie súdneho konania - minimálne táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná.

Je nesporné, že sporové konanie v posudzovanej právnej veci bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby. Späťvzatie žaloby je dispozitívnym procesným úkonom, ktorý patrí výlučne žalobcovi a nie žalovanému. Žalobca ako dominus litis, ktorému svedčí právo podať žalobu v sporovej veci, túto môže na základe vlastnej úvahy, prípadne i bez uvedenia dôvodu, vziať späť. Späťvzatie žaloby ako procesnoprávny úkon je prejavom autonómnej vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú ukončenie súdneho konania; teda je takou subjektívnou (zavinenou) skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k zastaveniu konania.

4. Vo vyjadrení žalobca uviedol, že považuje uznesenie súdu prvej inštancie za vecne správne, s tvrdeniami žalovaného prezentovanými v odvolaní sa nestotožňuje a tieto v celom rozsahu ako neopodstatnené namieťa. Žalobca zotrváva v plnom rozsahu na svojich doterajších písomných a ústnych tvrdeniach.

Žalobca považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že nemôže obstať spochybňovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie argumentom vyjadreným v bode 5. odvolania, podľa ktorého: „Pokiaľ prvostupňový súd poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z roku 1993, je potrebné uviesť, že právny názor v ňom uvedený má viac ako 26 rokov a bol prijatý v podmienkach odlišnej právnej úpravy procesných predpisov civilného práva, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v novej rozhodovacej praxi vyslovil aktuálny právny názor práve s poukazom na obidva judikáty uvádzané prvostupňovým súdom, a to v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp.zn. 7M Cdo/4/2010“.

Žalovaný totiž opomenul, že súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia uznesenia poukázal nielen na „26 rokov starý právny názor“ zverejnený pod R 49/1993 (pričom „vek“ právneho názoru sám o sebe nie je prekážkou jeho aplikability, v súdnej praxi sa bežne aplikuje aj omnoho staršia judikatúra, a to aj judikatúra prijatá v podmienkach odlišnej právnej úpravy, pokiaľ novšia právna úprava zachováva kontinuitu s predchádzajúcou právnou úpravou, čo je nepochybné v posudzovanom prípade), ale tiež na nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.09.2009, sp.zn. I. ÚS 196/09. Právny názor Ústavného súdu SR vyjadrený v bode 15. predmetného nálezu je však totožný s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreným v uznesení zo dňa 14.09.2011, sp.zn. 7M Cdo/4/2010, na ktoré poukazuje žalovaný.

Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp.zn. 7M Cdo/4/2010, žalobca uvádza, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II. pod sp.zn. 15C/199/2008 nastala situácia, že žalobcovia zobrali späť žalobu bez uvedenia dôvodu, čo súd prvej inštancie a následne Najvyšší súd SR (vyhovujúc mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora) vo vyššie uvedenom uznesení vyhodnotili tak, že nemali za preukázané, že žalovaný svojím správaním procesne zaviniť zastavenie konania.

Na rozdiel od vyššie uvedenej procesnej situácie však v posudzovanej veci sp.zn. 38C/101/2007 žalobca zobral späť žalobu s uvedením dôvodu spočívajúceho v tom, že strany sporu po dlhodobých rokovaniach a dlhodobom užívaní pozemkov žalobcu žalovaným bezodplatne a bez právneho titulu nakoniec uzavreli nájomnú zmluvu, čím odpadol predmet konania, teda nastala odlišná procesná situácia ako v konaní 15C/199/2008, preto podľa názoru žalobcu nie je možné aplikovať v tomto konaní vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR.

Pokiaľ sa žalovaný snaží spochybniť dôvodnosť žaloby tvrdením, že: „Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že predmetom Žaloby o vypratanie pozemku môžu byť iba hnutelné veci Žalovaného, nachádzajúce sa na pozemku a nie povinnosť Žalovaného prestať užívať stavbu situovanú na predmetnom pozemku, ani povinnosť Žalovaného zdržať sa prechodu cez pozemok, na ktorom sa stavba nachádza a pod.“, treba povedať, že takýto výklad inštitútu vypratania nehnuteľnosti považuje žalobca za nesprávny a účelový.

Žalobca považuje za nutné poukázať na to, že sa nikdy nedomáhal toho, aby žalovaný prestal užívať stavbu nachádzajúcu sa na pozemkoch žalobcu, nakoľko táto mu vlastnícky nepatrí, preto toto tvrdenie žalovaného je nepravdivé a zavádzajúce.

Pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 16.01.2014, sp.zn. 9 Co/222/2011, na ktorý žalovaný poukazuje na podporu svojho názoru, žalobca uvádza, že z predmetného rozsudku vonkoncom nevyplýva taký výklad inštitútu vypratania nehnuteľnosti, aký žalovaný prezentuje vo svojom odvolaní. Predmetný rozsudok ani skutkovo nesúvisí s prejednanou vecou.

Žalobca naproti tomu poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.04.2013, sp.zn. 4Co/111/2012, podľa ktorého pod vypratáním nehnuteľnosti sa rozumie „povinnosť odstrániť všetky hnutelné veci nachádzajúce sa v priestoroch nehnuteľnosti a zabezpečiť opustenie priestorov osobami tam sa nachádzajúcimi“.

S poukazom na vyššie uvedené žalobca uvádza, že žalovaný viac ako 10 rokov užíval pozemky žalobcu bez jeho súhlasu, bez právneho titulu a bez poskytnutia akéhokoľvek finančného protiplnenia za užívanie. Užívanie pozemkov žalobcu žalovaným spočívalo predovšetkým v tom, že žalovaný pri prevádzkovaní svojej podnikateľskej činnosti využíval predmetné pozemky najmä na parkovanie motorových vozidiel, nakladanie a vykladanie nákladných vozidiel, na uskladnenie materiálu, na manipuláciu s materiálom, a pod. Taktiež pozemky žalobcu slúžili nielen na prechod zamestnancov žalovaného ale aj tretích osôb k administratívnej budove nachádzajúcej sa na pozemkoch žalobcu. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na čestné vyhlásenie p. E. U., ktorý vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne potvrdil, a ktoré žaloba doručil súdu prvej inštancie dňa 09.05.2018.

Dôkaz: čestné vyhlásenie E. U. - v súdnom spise

Pokiaľ žalovaný odkazuje na ustanovenia článku 2.2. Zmluvy o nájme uzavretej medzi stranami sporu dňa 24.10.2018, žalobca poukazuje na to, že Zmluva v článku 2.2. deklaruje stav iba ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy a neodráža, resp. ani nemôže odrážať obdobie viac ako 10 rokov, kedy žalovaný užíval pozemky žalobcu. Ako však vyplýva z uvedeného, pod vypratáním sa rozumie aj povinnosť zabezpečiť opustenie nehnuteľnosti osobami porušujúcimi vlastnícke právo žalobcu.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca Krajskému súdu v Košiciach ako odvolaciemu súdu navrhol, aby uznesenie Okresného súdu Košice I. zo dňa 14.1.2019, sp.zn. 38C/101/2007, ako vecne správne potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

5. Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP (odvolanie bolo podané proti uzneseniu a nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 ods.1 CSP a uznesenie ako vecne správne potvrdil vo výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods.1, 2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odvolaním v celom rozsahu stotožnil, na čom nič nemení ani podané odvolanie zo strany žalobcu (výrok o zastavení konania nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, a preto nebol preskúmaný v odvolacom konaní).

6. Na zvýraznenie odôvodnenia napadnutého uznesenia vo výroku o náhrade trov konania z hľadiska zákonnosti a aj spravodlivosti je treba doplniť, že i keď zatiaľ sa nemenila judikatúra v súvislosti s požiadavkou právnej istoty a požiadavkou materiálnej spravodlivosti súdneho rozhodnutia, v aplikačne praxi najvyššieho súdu zásadne podľa názoru vo veci sp.zn. 7M Cdo/5/2012 z 20.marca 2012 najvyššieho súdu platí, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní a len málokedy pri využití zákonných dôvodov a pri predpoklade aplikácie ust. § 150 ods.1 OSP (doterajšia právna úprava dôvodov hodných osobitného zreteľa do 1.7.2016 - poznámka odvolacieho súdu) len úspešná strana sporu má nárok na náhradu trov konania a len výnimočne tomuto účastníkovi konania sa nepriznajú trovy konania. Prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by aj v tomto prípade mohla viesť k nežiaducim tvrdostiam, a preto zákon stanovoval všeobecné podmienky, za ktorých mohlo dôjsť k rozhodnutiu súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenia náhrady trov konania.

7. So zreteľom na odvolací dôvod podľa § 389 ods.1 písm.f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil), tento odvolací dôvod nebol daný, lebo dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu vzťahovať k určitému druhu konania, avšak aj to len k určitej procesnej situácii. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať aj sociálnej situácie strán sporu, ale v takomto prípade treba pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, nielen tej strany sporu, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá.

8. Inak povedané, do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť na postoj účastníkov konania, lebo nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal.

9. Citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR kladie dôraz na okamžitú aplikáciu procesného predpisu, pretože tu nejde o procesný predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (napr. svojvôľu), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú nejaké zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým by bolo potrebné prihliadnuť pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania a to len výnimočne. Nemožno totiž si toto procesné ustanovenie vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na zásady rozhodovania o trovách konania.

10. Je nepochybné, že ak sa žalovaný snaží spochybniť dôvodnosť žaloby tvrdením, že žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že predmetom žaloby na vypratanie pozemku môžu byť iba huteľné veci žalovaného nachádzajúce sa na pozemku a nie povinnosť žalovaného prestať užívať stavbu situovanú na predmetnom pozemku, ani povinnosť žalovaného zdržať sa prechodu cez pozemok, na ktorom sa stavba nachádza a pod., potom výsledok je taký, že tento výklad inštitútu vypratania nehnuteľnosti považuje žalobca za nesprávny a účelový. On sa nikdy nedomáhal toho, aby žalovaný prestal užívať stavbu nachádzajúcu sa na pozemkoch žalobcu, nakoľko táto mu vlastnícky nepatrí, preto toto tvrdenie žalovaného je nepravdivé a zavádzajúce. Žalobca jednoznačne a bez pochybností svoje späťvzatie konania odôvodnil len skutočnosťou, že 24.10.2018 on ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca uzavreli nájomnú zmluvu, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti, ktorých vypratanie je predmetom konania, čím došlo k odpadnutiu predmetu súdneho konania, a preto žalobca tiež uviedol, že žaloba bola dôvodne a žalovaný procesne zaviniel zastavenie konania (preto by mu aj patrila náhrada trov konania v celom rozsahu). Pri poukázaní na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/222/2011, ktorým sa argumentuje v odvolaní žalovaným, je treba dodať, že z tohto rozsudku nevyplýva žiadny takýto výklad inštitútu vypratania nehnuteľnosti, ako namieta v odvolaní žalovaný, ani skutkovo nesúvisí tento prípad s prejednávaným sporom. O.i. je treba poukázať aj na iné rozhodnutia krajských súdov v Slovenskej republike podľa ktorých pod vypratáním nehnuteľnosti sa rozumie „povinnosť odstrániť všetky huteľné veci nachádzajúce sa v priestoroch nehnuteľnosti a zabezpečiť opustenie priestorov osobami tam sa nachádzajúcimi“, aby tak mohol vlastník pozemku fungovať.

11. Bolo preukázané, že žalovaný viac ako 10 rokov užíval pozemky žalobcu bez jeho súhlasu, bez právneho titulu a bez poskytnutia akéhokoľvek finančného protiplnenia za užívanie (toto užívanie pozemkov žalobcu niekým iným spočívalo v tom, že žalovaný pri prevádzkovaní svojej podnikateľskej činnosti využíval pozemky najmä na parkovanie motorových vozidiel, nakladanie a výklad nákladných vozidiel na uskladnenie materiálu, na manipuláciu s materiálom a podobne, tiež pozemky slúžili na prechod zamestnancov žalovaného, ako aj tretích osôb k administratívnej budove nachádzajúcej sa na pozemku žalobcu, (čestné vyhlásenia p. E. U., ktoré toto potvrdzuje).

12. Napokon zmluva v článku 2.2 deklaruje stav iba ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy a neodráža obdobie viac ako 10 rokov predtým, kedy žalovaný užíval pozemky žalobcu, zmluva uzavretá 24.10.2018 stranami sporu.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil vo výroku o náhrade trov konania, lebo žalovaný vo svojom vyjadrení ku späťvzatiu uviedol, že súhlasí so späťvzatím žaloby, avšak nesúhlasí s návrhom žalobcu, aby súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, aj keď žaloba bola podaná dôvodne, čo vyplýva z obsahu spisu.

14. So zreteľom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/12/2017 zo dňa 11.10.2017 už v záujme toho, aby súd nemal povinnosť donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami strán sporu - lebo len súd môže posúdiť, kde je rozumná hranica túto konfrontáciu ukončiť, odvolací súd už nezaujíma stanovisko ku ďalším podaniam žalovaného v odvolacom konaní (pozri aj Ústavný súd III. ÚS 144/2012, IV.ÚS 19/2012, judikatúra Ústavného súdu SR).

15. Preto odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku o náhrade trov konania potvrdil ako vecne správne podľa § 387 CSP a o trovách odvolacích rozhodol z dôvodu úspechu vo veci podľa § 396 CSP tak, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, lebo mal úspech v odvolacom konaní.

16. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.